

Mirka Manáková

V tieni
arabskej
lásky

MARENČIN PT

V tieni arabskej lásky

MIRKA MANÁKOVÁ

v tieni
arabskej lásky

MARENČIN PT

Copyright © Mirka Manáková, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2021
Design © Marta Blehová, 2021
897. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0852-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0853-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0854-9 (ePub)

1. kapitola

Stefanie Meyerovú prepadal panický strach, i keď sa ho silou vôle snažila potlačiť. Letela najlepšou európskou aerolíniou, v lietadle Boeing 737. Letecká spoločnosť Turkish Airlines patrila medzi absolútnu špičku v oblakoch, no aj tak cítila neovládateľnú úzkosť. Cesta z Mníchova do Arbílu mala trvať niekoľko hodín aj s prestupom v Istanbule. V tureckom meste si aspoň na chvíľu vydýchla. Lietadlo sa nezrútilo a ona žije!

Stres z nej opadol, ale vedela, že panika sa dostaví opäť, len čo znovu vzlietne. Niekoľkohodinová prechádzka Istanbulom ju tak zaujala, že zabudla, prečo vlastne cestuje. Uvedomila si to, až keď sa vrátila na letisko. Jej túžba naplniť svoj sen bola však silnejšia ako strach z lietania. Túžila ísť na misiu do sveta a pomáhať tým, ktorí to najviac potrebovali, a preto musela fóbiu z lietania prekonať.

Keď prešla bezpečnostnou kontrolou a opäť sa usadila k malému okienku, zhlboka dýchala a pokúšala sa upokojiť. O nič nejde, je to len lietadlo, hovorila si v duchu. Ani sa nenazdá a o chvíľu je v Arbíle a na tento desivý let rýchlo zabudne. Letuška, ktorá okolo nej prechádzala, sa milo usmievala. Stefanie mala chuť z plného hrdla kričať, ale radšej zaťala zuby. Nikto sa o jej fóbii nemusí dozvedieť. Dokonca ani mladý muž, ktorý si k nej prisadol. Okamžite jej bolo jasné, že nie je Európan. Jeho tmavá pokožka svedčila o exotickom pôvode. Spomenula si na študentské časy a na kamarátky, ktoré presne takýchto mužov zbožňovali. Vysokých fešákov s opálenou pleťou, čiernymi vlasmi a tmavým kukučom. Utekali kvôli nim na dovolenku do Egypta. Aj tento bol božský a usmieval sa na ňu nádhernými bielymi zubami. Na chvíľu zabudla na strach z lietania.

„Ehm, to je ale šťastie, že sedím vedľa takej krásnej ženy,“ povedal arabsky len tak pre seba. Stefanie sa uškrnula. Samozrejme, že si myslel, že mu nerozumie. Lenže nemohol tušiť, že táto beloška ovláda tri jazyky, vrátane arabčiny.

„Ďakujem za kompliment,“ usmiala sa. Muž na ňu prekvapene pozrel. Zarazilo ho, že naňho hovorí jeho rodným jazykom. Myslel si, že je turistka a tie vedia väčšinou len po anglicky.

„Vy mi rozumiete?“ v očiach sa mu zablyso.

„Viac, ako si viete predstaviť.“

„No teda, nevyzeráte, že by ste boli od nás.“

„Ani nie som od vás, ale arabčinu som študovala.“

„Aby ste mohli prísť dovolenkovať až do Arbílu?“ prižmúril oči, akoby ju chcel celú prečítať.

„V Arbíle budem síce bývať, ale prácu mám v blízkosti Mosulu. Žiaľ, na dovolenku nemôžem ani pomyslieť.“

Muž zväžnel.

„Mosul bol nedávno zbombardovaný a ešte vždy sa tam ozýva strelba. Vy sa nebojíte?“

„Mám rešpekt pred vojnou, ale mám tam prácu.“

„Ste lekárka?“

„Nie, zdravotná sestra. Budem pomáhať tým, ktorí to najviac potrebujú. Zraneným aj chorým.“

„Ste naozaj zaujímavá a odvážna žena. Volám sa Omar Muhtar. Smiem vedieť vaše meno?“

„Stefanie Meyerová,“ predstavila sa.

„A čo vás privádza do môjho sveta?“

Udivene na neho pozrela.

„Do vášho sveta?“

„Čo sa tak pozeráte? Ak by som chcel, mohol by som vlastniť aj celý štát,“ zatiahol dôležito a naďalej sa na ňu oslnivo usmieval. Odkiaľšlala si. Čo si o sebe ten chlap myslel? Ani trochu sa jej nepáčil jeho povýšenecký tón hlasu. Uťahoval si z nej?

„A budete ošetrovať aj jezídov?“ zmenil zrazu tému.

„Áno, aj ich,“ prikývla.

„To nemôžete!“

„Prečo?“

Stefanie prepadla zlá predtucha.

„Sú to uctievači diabla!“ vyhrkol Omar.

Zhlboka sa nadýchla. Och nie. Toto naozaj nechcela riešiť, ale v duchu si pomyslela, že to vybaví veľmi rýchlo.

„Sú to predovšetkým ľudia. Som zdravotná sestra a mojou povinnosťou je ošetriť každého chorého bez ohľadu na rasu, vzdelanie či náboženstvo. Myslím si, že konám správne a teraz, ak dovolíte, zdriemnem si,“ oznámila mu rázne a zatvorila oči, aby ukončila rozhovor, ktorý jej začal byť nepríjemný. Iba sa jej potvrdilo, že aj priťažliví muži vedia byť poriadne otravní. Omar zaťal zuby. Prostorkosť neznámej ženy a jej následné ignorovanie ho nenechali ľahostajným. Nebol zvyknutý na to, aby nejaká žena mala posledné slovo. Ako si dovolila protirečiť mu? Musel sa ovládať, pretože bol v lietadle a nechcel vzbudiť pozornosť. Povedal si však, že keď vyjdú von, ich rozhovor bude pokračovať a ona pochopí, ako veľmi sa mýlila.

Rátal každú sekundu, až kým lietadlo nepristálo. Všetci sa hrnuli von, prevzali si batožinu a Omar dával pozor, aby v tom dave nestratil Stefanie z očí. Urazila ho, lebo neuznala, čo povedal a on sa neupokojí, pokiaľ ju nepresvedčí o svojej pravde. Predieral sa pomedzi ľuďmi, sledoval jej bielu ruku, ktorou ťahala kufor. Kráčala veľmi rýchlo a on si bol istý, že pred ním uteká.

Na čelo mu vystúpili kropaje potu. Takmer ju dobehol, no všimol si, že zastala pred nejakým mužom a objala ho. Bol to beloch. Omar v duchu zavrčal, pretože Stefanie nasadla s tým chlapom do auta a odfrčali spolu preč. Do čerta! Utekla mu!

* * *

„Rád ťa vidím, Stefanie. Aký bol let?“

Roger Wolf dupol na plyn a uprene sa zahľad na cestu.

„Príšerný! Po celý čas som si myslela, že sa zrútime!“

„Ale zvládla si to.“

„Lebo som musela.“

„Nie, Stefanie. Ty si chcela. Poznám ťa dlho a viem, že keď niečo veľmi chceš, dosiahneš to. Zvíťazila si nad strachom, si statočná.“

Tvárou jej preletel úsmev.

„Ďakujem,“ konečne si mohla vydýchnuť. Už nie je v oblakoch, netrpne hrôzou, že sa zrúti a nesedí vedľa chlapa, ktorý ju znepokojil rečami o uctievačoch diabla. Očividne nemal rád jezídov, ale ona o nich vedela akurát to, že potrebovali pomoc, pretože boli vykorisťovaní vojnou.

A tiež, že Islamský štát je militantná teroristická organizácia, ktorá šířila v Iraku, ale aj v iných štátoch skutočné peklo. Násilie páchala hlavne voči kresťanom, jezídov a šiitským moslimom. Roger bol lekár a jej dobrý priateľ. Iba vďaka nemu bola teraz tu, lebo si ju sám vybral ako zdravotnú sestru pre svojich pacientov.

Premerala si ho. Vyzeral dobre. Zopár šedin síce už zdobilo jeho hlavu, ale na šarme mu to neubralo. Ako renomovaný nemecký lekár mal v Mníchove veľký úspech, no jedného dňa si povedal, že je čas na zmenu. Po niekoľkých mesiacoch tvrdej práce v Iraku dovolil Stefanie, aby za ním prišla, lebo vedel, že mala rovnaký sen ako on. Varoval ju však, že si bude musieť zvyknúť na ťažké podmienky a zvuky samopalov. Stefanie bola pripravená na všetko. Aj na to, že svoj život vystaví riziku.

„Minulý týždeň sa v Bagdade odpálila samovražedná atentátnička. Spolu s ňou zomrelo niekoľko ľudí,“ skonštatoval Roger. Stefanie mlčala. Nebude jačať, ani sa strachovať. Prišla sem predsa s vedomím, že sa tu strieľa a občas sa tu niekto odpáli.

„Bývať budeme v Arbíle v dome, ktorý mám prenajatý. Odtiaľ máme len kúsok do Mosulu a k utečeneckému tábora.“

Stefanie nasávala informácie a hľadela na zaprášenú cestu. V dialke sa mihlo vojenské auto. Stírpla.

„Neboj sa, to sú naši vojaci. Zvykaj si, že ich budeš vidieť na každom kroku. Na pozore sa musíme mať iba pred ISIS. Ich vojenské autá vyzierajú takto,“ Roger vytiahol fotografiu z vrecka a podal ju Stefanie. „A spoznáš ich aj podľa vlajky,“ dodal.

„Som pripravená na všetko, čo príde, ale predovšetkým sa túžim venovať svojej profesii naplno. Chcem byť súčasťou tvojho tímu, Roger.“

Povzbudzujúco sa na ňu usmial.

„Vždy si bola odvážna, ale Irak nie je Nemecko. Možno toho bude na teba priveľa a...“

„Nie! Zvládnem to,“ uistovala ho zanietene. Počas jazdy ich zastavili vojaci, ktorí im skontrolovali doklady a opýtali sa ich, kam idú. Roger im vysvetlil, že pracuje ako lekár a Stefanie je jeho zdravotná sestra, ktorú vyzdvihol na letisku. Po krátkej kontrole ich pustili. Stefanie sledovala všadeprítomný chaos mesta, ktoré bolo skutočne rozsiahle. Trvalo dlho, kým prešli rôznymi predmestiami. Objavili sa pred nimi múry starovekej Citadely, ktorú lemovali fasády domov. Stefanie nemohla uveriť, že len pár kilometrov odtiaľ číhala vojna. Dom, v ktorom mala bývať, sa nachádzal v pokojnejšej časti na okraji mesta. Roger zaparkoval a vystúpili.

„Ukážem ti izbu a zoznámim ťa s Felek,“ informoval ju. Plná očakávania vošla do domu.

„Kto je Felek?“

„Felek tu býva tiež. O chvíľu ju spoznáš, no najprv si odnes veci do izby,“ povedal a pomohol jej s kufrom. Izba bola malá, ale čistá. Nechýbala ani kúpeľňa. Iba o kuchyňu sa bude musieť deliť s ostatnými. O niekoľko minút sa Roger vrátil s nejakou ženou.

„To je Felek, kurdská bojovníčka, ktorá ťa naučí tasiť zbraň. Ovláda nielen kurdský, ale aj arabský jazyk, takže sa dorozumiete.“

Žena mala na sebe vojenské oblečenie a čierne vlasy zopnuté vo

vrkoči jej vykukovali spoza vojenskej čiapky. Mohla mať štyridsať rokov. I keď podala Stefanie ruku s úsmevom, nedalo sa nevšimnúť si jej tvrdé rysy. Felek bola ako muž. Dokonca aj tak kráčala.

„Rada ťa spoznávam, Stefanie, no myslím, že by sme sa mali čím skôr pustiť do práce. Budem ťa trénovať každý deň, až kým sa nenaučíš tasiť pištoľ tak rýchlo, že pre teba nebude problém zabiť v jedinej sekunde a trafiť sa na správne miesto.“

„Nerada by som sa dostala do situácie, aby som niekoho musela zabiť.“

Felek sa zasmiala.

„Dievčatko, musíš sa naučiť brániť. Ak ťa napadnú a nedokážeš ich zabiť, zabijú oni teba.“

Stefanie pozrela na Rogera, ktorý sa tváril neurčito. Prečo nič nepovedal? Naozaj sa mala učiť ako zabíjač?

„Mám prácu, uvidíme sa neskôr,“ povedal a odišiel z izby.

Stefanie naprázdno preglgla, keď jej Felek podala pištoľ. Nikdy v rukách nedržala zbraň a zrazu sa mala učiť strieľať, aby prežila.

„Zajtra popoludní, keď skončíš v práci, máme prvú lekciu. Pôjdeme na miesto, kde nás nikto nebude rušiť.“

Obzrela si pištoľ a stiahlo jej žalúdok.

„A ty, Felek... už si niekoho zabila?“

„Áno, zabila. Niekoľko desiatok bojovníkov ISIS. Mala som zatiaľ šťastie, lebo som bola šikovnejšia ako oni.“ Tvárou Felek preletel chlad. Zdalo sa, akoby sa jej v očiach mihla nenávisť. Ved' čo iné mohla cítiť k tým beštiám?

„Vieš, oni sa kurdských bojovníčok boja. Keď nás vidia, utekajú,“ uškrnula sa.

„Ako je to možné?“ spýtavo na ňu hľadela Stefanie.

„V ideológii islamského štátu platí, že ak bojovník padne v boji proti mužovi, jeho duša pôjde do neba. Ale ak ho zabije žena, do neba sa nedostane. Takže si silnejšia ako oni, Stefanie. Ak by si sa

niekedy stretla s bojovníkom ISIS a on by zistil, že máš zbraň, scvrkol by sa pred tebou.“

Stefanie si nevedela predstaviť, že by sa jej nejaký muž bál a utekal pred ňou. Musela sa však naučiť tasiť zbraň, musela to urobiť pre svoju obranu. Možno sa potom bude cítiť bezpečnejšie.

2. kapitola

Na svitaní vyrazili. Roger v rýchllosti vysvetľoval Stefanie všetky potrebné informácie.

„Niekoľko kilometrov od Mosulu sa nachádza stanový tábor. Sú tam utečenci, ktorí prišli o svoje domovy. Ich domy ostali zbombardované a prišli úplne o všetko.“

Tak ťažko sa to počúvalo. Čím viac sa blížili k Mosulu, tým viac mala stiahnutý žalúdok. V dialke sa objavili prvé trosky rozpadnutých domov. Stefanie sa cítila ako v inom svete. V aute s nimi nadhadzovalo a všade navôkol bola sama zrúcanina.

„Bože dobrý,“ povzdychla si. „To mesto je úplne zruinované.“

„Na prvý pohľad vyzerá Mosul pustý, ale mnohí sa tu ešte ukrývajú, hlavne deti – siroty.“

„To je hrozné. Nedá sa tým chúdencom nejako pomôcť?“

„Ak sa nejaké deti nájdú, idú okamžite do tábora a cudzí ľudia sa ich ujmu. Mnohé deti však džihádisti uniesli. Naši vojaci napriek tomu robia, čo môžu. Do centra Mosulu smú iba oni, len blázon by tam išiel.“

Išli niekoľko minút, no nikde ani živej duše. Roger povedal, že išli tou bezpečnejšou cestou, okľukou, ale človek nikdy nemohol vedieť, kedy a kde natrafí na džihádistov. Ktovie, koľko ľudí tade kedysi kráčalo, koľko detí tu pobehovalo predtým, než to sem prišli zničiť teroristi, pomyslela si Stefanie. Niektoré domy boli ešte celé, no ak v nich aj niekto býval, predpokladala, že sa ukrýva niekde v pivnici a trpne strachom. Stefanie vytreštila oči, lebo v jednej uličke znenazdajky

zbadala bežať moslimskú ženu s malým bábätkom v náručí. Žena mala na hlave čierny hidžáb a v tvári mala hrôzu.

„Roger, zastav!“ skríkla Stefanie.

„Čo sa deje?“

„Vravím ti, zastav! Musíme pomôcť tej žene!“

„Nemôžem, je to nebezpečné!“

„Zbláznil si sa? Nenechám ženu s malým dieťaťom na ulici! Veď sa na ňu pozri, uteká! Okamžite sa vráť!“

Roger si povzdychol, no napokon sa vrátil naspäť.

„Ohrozuješ naše životy, uvedomuješ si to? Mosul ešte nie je bezpečný, stále sú tu útoky!“

„To je jedno!“ Stefanie vystúpila z auta a rozbehla sa k žene, ktorá už sotva stála na nohách. Bola zadýchaná, pery mala popraskané. Dieťa v jej náručí z plného hrdla kričalo. Pohľad na obraz zúfalej ženy s dieťaťom, taký reálny a krutý, naplnil srde Stefanie hlbokou ľútosťou.

„Pani, nebojte sa, ja vám neublížim. Pomôžem vám,“ prehovorila k nej arabsky. Žena akoby sa spamätala a prekvapene na ňu pozrela.

„Džihádisti mi zabili muža a moje deti. Utekla som im, utiekla! Ale oni ma chytia, sú blízko!“ začala jačať.

„Nechytia vás, nebojte sa! Podďte, rýchlo nastúpte do auta!“ Stefanie vzala ženu za ruku a pomohla jej prejsť k autu. Až teraz si všimla, že je bosá a nohy má úplne doráňané. Ó, môj bože, povzdychla si Stefanie. Tá žena behala po kameňoch a zranila sa. Nasadli do auta a vtom si Stefanie všimla, že sa v ruinách objavili dvaja muži a utekali k nim. Roger naštartoval a vyrazil najvyššou rýchlosťou, ako to bolo možné. Po chvíli sa za nimi ozvala strelba. Stefanie sa intuitívne prikrčila. Jedna guľka trafila auto, no našťastie nikoho nezasiahla. Roger zanedával.

„Unikli sme im len o vlások! Mohlo to dopadnúť omnoho horšie!“ v hlase mu zaznela výčitka. Stefanie však radšej zariskovala, akoby si mala vyčítať, že nechala úbohú ženu s dieťaťom napospas tým bláz-

nom. Uprene hľadela na malé, asi trojmesačné bábätko, ktoré žena začala v náručí hojdať. Okamžite prestalo plakať a na tvári sa mu rozhostil blažený výraz. Naproti tomu jeho matka vyzerala v šoku. Celá sa triasla a po líkach jej stekali slzy. Stefanie ju chytila za ruku.

„To bude dobré,“ upokojovala ju.

„Zabili mi rodinu, nič už nebude ako predtým. Nemám kam ísť, môj dom je v troskách. Kto ste?“ žena si ich podozrievavo prezerala.

„Nebojte sa. Volám sa Roger Wolf a som lekár. Stefanie je zdravotná sestra. Vezmeme vás do tábora, keďže nemáte kam ísť.“

„Ja som Amira,“ predstavila sa. „No už mi na ničom nezáleží. Možno by bolo lepšie, keby ma zabili,“ dodala trpko.

„Tak nehovorte, dôvod, pre ktorý musíte žiť, držíte vo svojom náručí,“ Stefanie ju pohladila po ramene. Táto žena práve prišla o celú svoju rodinu a mala dôvod žiaľiť a cítiť sa strašne. Čo by robila ona, keby jej zabili manžela a deti? Aj keď ešte žiadne nemala, vedela si predstaviť, akú veľkú bolesť musí prežívať.

Amira mala v očiach strach. Sú tí ľudia naozaj tými, za ktorých sa vydávajú? Môže im veriť? Vyzerali láskavo, rozhodne nepatrili k tej zberbe, čo zavraždila jej rodinu. Mala by sa upokojiť, len tak by ju predsa nezachránili.

„Tábor strážia vojaci, nemusíte sa obávať,“ ozval sa Roger spoza volantu. Amira počas celej cesty plakala v rôznych intenzitách. Keď sa zdalo, že sa upokojila, opäť prepukla do zúfaleho náreku. Stefanie ju chytila za ruku, bolo jej tej ženy veľmi ľúto. Čo jej mohla povedať? Ako ju mohla utešiť, keď práve prišla o rodinu?

Ostal jej jediný syn. Dieťa sladko zaspalo, očividne ho uspávalo kolísanie auta. Ešte nerozumelo tomu, čo sa okolo neho deje, iba vnímalo prítomnosť matky. Stefanie premýšľala nad všetkým, čo sa stalo a už si bola istá, že sa rozhodne musí naučiť narábať so zbraňou, a to čím skôr. Dala si dúšok vody a ponúkla aj Amiru, ktorá sa s vďakou napila. Asi po hodine konečne dorazili na miesto. Všade navôkol postávali vojaci a chránili územie, na ktorom prežívali utečenci. Pred

nimi sa rozprestierali desiatky stanov, v ktorých žili celé rodiny. Roger zaparkoval a pokynul Stefanie a Amire, aby ho nasledovali.

Slnko neúprosne pálilo a Stefanie sa musela znovu napiť. Mnohí Rogera zdravili, očividne poznali lekára, ktorý ich ošetroval. Vošli do malej kontajnerovej budovy, kde sa nachádzala jediná miestnosť, v ktorej Roger ordinoval. Bolo to žalostne malé a Stefanie si nevedela predstaviť, ako tu môže fungovať.

„Ako vidíš, mám tu základné veci a ako všeobecný lekár robím, čo môžem. Vo vážnych stavoch však musia byť pacienti prevezení do nemocnice v Arbíle.“

Stefanie si všimla, že pacienti už čakali v rade na vyšetrenie. Roger ošetroval iba mužov, ženy ošetrovala lekárka v inej kontajnerovej budove. Stefanie mala pracovať v Rogerovej ordinácii dopoludnia a popoludní v ordinácii doktorky Marlene Bauerovej. Bola to sympatická blondínka v strednom veku, ktorá pochádzala z Hannoveru.

Za niektorými pacientmi musela Stefanie chodiť spolu s inými sestrami. Išlo o ranených, ktorým prevážovali rany, lebo neboli schopní čakať v rade na ošetrovanie. Amiru s dieťaťom poslali do stanu, v ktorom bývali ďalšie tri ženy. Všetky prišli o svojich manželov. Sedeli na tenkých matracoch a v náručí držali bábätká. Jedno z nich malo len dva týždne. Amira si k nim prisadla a roztržito sa okolo seba obzerala. Netušila, ako to tu zvládne, ale čo iné jej ostávalo? V stane sa hrali ďalšie dve deti asi vo veku piatich rokov. Nalievali vodu do pohárov a lačne ju hltali. Jedna zo žien ich karhala, aby toľko vodou nemrhali, lebo im do večera nevydrží.

Stefanie potlačila slzy, ktoré sa jej hrnuli do očí. Hľadela na biedu okolo seba a nemohla uveriť, že títo ľudia žijú v takých hrozných podmienkach. Musia sa deliť o vodu a o jedlo, aby vôbec prežili. Chodili si ju naberať do kanistrov, ale každý dostal len svoj podiel. Keď ho premrhali, mali smolu, viac vody v ten deň nedostali. Podobne to bolo aj s jedlom. Každé ráno sa všetci postavili do radu a čakali na svoj prídel. Stefanie padol zrak na natiahnuté šnúry v okolí stanov, na

ktorých visela vypraná bielizeň. Prali v rukách vo vode, ktorú si naberali v kanistroch. Museli dbať o to, aby ju mali aj na pitie a umývanie sa. O nejakom kúpeli mohli títo ľudia len snívať. Boli radi, že sa ako tak umyli.

Stefanie sa rozprávala najmä so ženami, ktoré prišli na ošetrovanie k doktorke Bauerovej. Dozvedela sa, že ich deti chodia do školy, ktorá sa nachádzala iba kúsok od stanového tábora. Podmienky však mali strašné, lebo deti sa museli tlačiť v laviciach aj po štyroch, keďže ich bolo veľa. Navyše ich unavovali obrovské horúčavy. Napriek tomu chodili do školy rady a ich rodičia boli vďační za každú pomoc, ktorá sa im dostávala. Stefanie ohromila ich odvážnosť a skromnosť. Predovšetkým ženy, ktoré prišli vo vojne o manželov, sa stali v jej očiach hrdinkami. Nehovoriac o tom, že museli užiť aj osem detí. Na ošetrovanie prišla aj Amira. Vďačne chytila Stefanie za ruku.

„Ďakujem ti, sestra. Nebyť teba, bolo by už po mne.“

„Bola to moja povinnosť. Nikdy by som si neodpustila, keby som ťa tam nechala s tvojím malým synom. Ľahni si na posteľ, doktorka ti ošetrí rany na nohách. Dieťa ti podržím, podaj mi ho.“

Amira poslúchla a podala Stefanie syna. Rany ju pálili, mala ich zakrvavené a úplne zodreté od ostrých kameňov, po ktorých bežala bosá, aby si zachránila život.

„Pred očami mám deti, ktoré mi zabili,“ skrívila zrazu tvár a zahľadela sa doprázdna. „Ach, moje milované deti a môj drahý manžel. Moju dcéru znásilnili pred mojimi očami.“

Stefanie ju chytila za ruku. Tak veľmi Amire túžila pomôcť, no viac ako oporu a objatie jej dať nemohla.

„Mňa nezabili, lebo ma chceli vziať do otroctva. Lenže môj muž kričal, aby som utiekla. Bránil ma svojím telom. Keď som utekala, počula som výstrel a jeho výkrik,“ Amira sa znenazdajky srdcervúco rozvzlykala. Plakala tak hlasno a zúfalo, že to Stefanie trhlo srdce. Bože dobrý, ak by ju nezachránila, teraz by Amiru niekde znásilňovali a bola by na tom omnoho horšie. Ešte dobre, že nepočúvla Rogera.

Amira sa otriasala v zúfalom náreku a neustále vyslovovala mená svojich detí a manžela. Museli počkať, kým sa upokojí. Len čo prestala plakať a začala otupene hľadieť doprázdna, doktorka Bauerová jej ošetrila rany a pokojným hlasom povedala:

„Chápem, čo ste prežili a viem, že je to pre vás ťažké. Možno by ste mohli zájsť za psychologičkou. Pracuje len o tri budovy ďalej. Verte mi, pomôže vám.“

Amira meravo prikývla. V tej chvíli mala však pocit, že jej už niet pomoci. Pred očami mala desivý obraz plný krutosti, v ktorom vystupovali jej deti a ich otec. Ako sa môže s niečím takým vyrovnáť? Ako má zabudnúť na bolesť, ktorú jej spôsobili? Mala radšej zomrieť s nimi.